

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce: **M. M.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2021,
č. j. 024323/2021/KUSK/OLPPŘ/ZAV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mnichovo Hradiště (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 1. 2021, č. j. MH-OD/1429/2020-17 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť měl v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona řídit dne 18. 9. 2018 po pozemní komunikaci v obci Mnichovo Hradiště motorové vozidlo pod vlivem návykové látky Δ^9 -tetrahydrokanabinol (dále jen „THC“). Za uvedený přestupek byla

žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 4 000 Kč a současně mu byl uložen správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Vedle toho správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 6 000 Kč.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

1. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
2. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Podstatný obsah správního spisu

3. Dne 18. 9. 2018 oznámil dopravní inspektorát územního odboru Mladá Boleslav Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „policejní orgán“) správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit žalobce tím, že dne 18. 9. 2018 v 16:09 h řídil v obci Mnichovo Hradiště osobní vozidlo tov. zn. Fiat, registrační značky X, pod vlivem návykové látky THC. Žalobce se po zastavení vozidla policejní hlídkou dobrovolně podrobil orientačnímu vyšetření na návykové látky testerem DrugWipe 5S, jehož výsledek vyzněl pozitivně. K výsledku testu žalobce vypověděl, že marihuanu užil naposledy dne 15. 9. 2018 kolem 20 h. Následně byl žalobce vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, kterému byl žalobce podroben v Oblastní nemocnici Mladá Boleslav, a. s. (dále jen „zdravotnické zařízení“). Přílohou oznámení podezření ze spáchání přestupku je mj. protokol o lékařském a toxikologickém vyšetření provedeném uvedeným zdravotnickým zařízením.
4. V návaznosti na výše uvedené oznámení policejního orgánu vydal správní orgán I. stupně dne 19. 9. 2018 usnesení, kterým podle § 138 odst. 4 správního řádu ustanovil za účelem odborného posouzení přítomnosti návykových látek v krvi žalobce znalce Ing. Josefa Holoubka. Znalci správní orgán I. stupně uložil, aby stanovil kvantitativní množství omamných, psychotropních, případně jiných toxikologicky významných cizorodých látek v krvi žalobce a aby určil přesný druh těchto látek. Dále správní orgán I. stupně znalci uložil, aby podle kvalitativních a kvantitativních hodnot zjištěných omamných látek sdělil, zda byl žalobce v době, kdy řídil vozidlo, schopen toto bezpečně ovládat.
5. Ze znaleckého posudku, který byl správnímu orgánu I. stupně doručen dne 19. 10. 2018, vyplývá, že ve vzorku krevního séra žalobce byla prokázána přítomnost THC v koncentraci 3,2 ng/ml. Za osobu ovlivněnou THC se přitom považuje osoba, v jejímž krevním vzorku se nachází THC v koncentraci 2 ng/ml a více. Dle závěru znalce tedy byly řídičské schopnosti žalobce v době řízení vozidla uvedenou návykovou látkou negativně ovlivněny.
6. Dne 6. 8. 2019 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku. Současně byl žalobce předvolán k ústnímu jednání, které se uskutečnilo dne 4. 9. 2019 a kterého se zúčastnil pan Ing. Miloslav Jaroš, zmocněnec žalobce, který uvedl, že se k obvinění žalobce

vyjádří dodatečně písemnou formou, a to do dne 20. 9. 2019. Do uvedeného data se však žalobce ani jeho zmocněnec nevyjádřil.

7. Dne 29. 1. 2020 byl správním orgánem I. stupně vydán a vypraven příkaz č. j. MH-OD/1429/2020 (označený datem 28. 1. 2020), který byl zmocněnci žalobce doručen dne 7. 2. 2020 a jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Protože proti tomuto příkazu podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odpor, byl příkaz zrušen a správní orgán I. stupně v řízení o přestupku pokračoval.
8. V průběhu doručování příkazu obdržel správní orgán I. stupně dne 5. 2. 2020 od zmocněnce žalobce vyjádření, v němž žalobce namítal především, že výsledek vyšetření krevního vzorku je zjevně nesprávný, neboť se považuje za „*nárazového rekreačního uživatele konopných drog, neboť si dá marihuanovou bábovku max. jednou za rok.*“ Naposledy žalobce přitom tuto drogu užil dne 15. 9. 2018, tj. 3 dny předtím, než byl policejní hlídkou kontrolován. V době kontroly přitom musela být látka THC v jeho organismu již metabolizována, neboť je vědecky prokázáno, že ovlivnění z užití marihuany vyprchá nejpozději do 24 hodin. Žalobce rovněž namítal, že se vzorkem krve, který byl laboratorně zkoumán, bylo nakládáno v rozporu s podmínkami skladování a že policejní orgán, který vzorek krevního séra uschoval, nedisponuje vhodným místem pro uchovávání vzorků krve. Vyslovil též názor, že mohlo dojít k manipulaci se vzorky krve a že vzorek jeho krve mohl být zaměněn s jiným. Rovněž je dle žalobce možné, že do krve byla látka THC dodána uměle. Případným výpovědím policistů, kteří k žalobci vystupovali v průběhu silniční kontroly nepřátelsky a kteří nebyli schopni při kontrole odhlédnout od svých nepřátelských osobních vztahů k žalobci, nelze důvěřovat. Policisté totiž mají osobní zájem na falešném usvědčení žalobce. O žalobci se v průběhu kontroly měli vyjadřovat jako o „feťákoví“ a měli se žalobci vysmívat pro jeho vozidlo. Žalobce dále namítal podjatost úředních osob správního orgánu I. stupně i žalovaného (včetně starosty obce a hejtmána kraje) s tím, že „*je obecně známo, že motivační systém odměn úředníků podle toho, jak rozhodují, funguje u obou těchto orgánů.*“ Žalobce namítal i podjatost samotného znalce a žádal provedení revizního znaleckého posudku. Požadoval též provedení důkazu výsledkem své manželky paní Mouchové, která měla být svědkem toho, že si žalobce před započítím jízdy provedl test na přítomnost THC v jeho organismu, jehož výsledek byl negativní, a že žalobce užil marihuanu obsaženou v bábovce naposledy dne 15. 9. 2018. Ke svému vyjádření žalobce připojil odborný článek „*Časový profil hladin THC v krevním séru u rekreačních a chronických kuřáků marihuany po akutním užití drogy – implikace pro řízení motorových vozidel.*“ Posléze dne 17. 2. 2020 žalobce podal prostřednictvím svého zmocněnce též odpor proti vydanému příkazu.
9. Dne 2. 11. 2020 byl žalobce, resp. jeho zmocněnec opětovně předvolán k ústnímu jednání na den 18. 11. 2020. Jako svědci byli současně k ústnímu jednání předvoláni členové zasahující policejní hlídky prap. M. M. a pprap. P. N. K ústnímu jednání se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavil. Oba svědci měli uvést, že nejsou schopni volně vypovídat, a požádali proto o kladení otázek správním orgánem I. stupně. Otázky, které byly svědkům posléze kladeny, nejsou v protokolu zaznamenány. Oba svědci měli vypovědět, že se jednalo o běžnou silniční kontrolu, že osobu žalobce neznají a že vůči němu nevystupovali nepřátelsky, že by ho měli označovat za feťáka či se vyjadřovat posměšně na adresu jeho vozidla. Oba svědci pak popsali postup, jakým byl proveden odběr krve ve zdravotnickém

zařízení a jak byly následně zkumavky s krví označeny a uchovány, a oba shodně popřeli, že by jakýmkoliv způsobem s odebraným vzorkem krve manipulovali.

10. Usnesením ze dne 26. 11. 2020 stanovil správní orgán I. stupně žalobci lhůtu k vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 1. 12. 2020 adresoval zmocněnec žalobce správnímu orgánu I. stupně obsáhlé vyjádření. Nad rámec vyjádření, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno již dne 5. 2. 2020, v něm namítal zejména to, že výslech svědků – zasahujících policistů – nebyl veden korektně, protože nelze svědecké výpovědi policistů akceptovat. V protokolu o výpovědích svědků není zachycena žádná otázka, a nelze tak přezkoumat, jakým způsobem se správní orgán I. stupně svědků tázal a zda jeho otázky nebyly návodné.
11. Dne 13. 1. 2021 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce opětovně shledán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se správní orgán I. stupně vypořádal s žalobcovými v průběhu správního řízení vznesenými námitkami. K námitce, že jsou úředníci v řízeních o přestupcích finančně motivováni vydávat rozhodnutí o vině, správní orgán I. stupně uvedl, že jde o námitku tzv. systémové podjatosti. Dle § 14 odst. 2 správního řádu však platí, že úřední osoba není podjatá, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.
12. O odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které žalobce ani jeho zmocněnec – vzdor výzvě k odstranění nedostatků podání – nedoplnil ve stanovené lhůtě o důvody, rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Protože žalovaný dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

13. Žalobce tvrdí, že přestupek byl již promlčen. Odpovědnost žalobce za jeho spáchání totiž zanikla uplynutím promlčecí doby dne 6. 8. 2020, tj. uplynutím jednoho roku ode dne zahájení řízení o přestupku. Prvostupňové rozhodnutí totiž bylo vydáno teprve dne 13. 1. 2021. Správní orgán I. stupně sice předtím vydal dne 29. 1. 2020 příkaz; tím však nedošlo k přerušení běhu promlčecí doby, neboť nejde ani o úkon, kterým by bylo zahajováno řízení, ani o rozhodnutí. Příkaz vydaný v průběhu řízení je dle žalobce kvalitativně jiným úkonem než rozhodnutí. Dle žalobce se v zásadě „*nejedná o nic jiného, než o „nabídku“ na skončení věci bez vydání řádného rozhodnutí s odůvodněním*“ a o „*fakticky bezúčelný úkon*“. V této souvislosti žalobce upozornil, že novela zákona o odpovědnosti za přestupky, podle níž by k přerušení běhu promlčecí doby mělo dojít též vydáním příkazu, nebyla doposud schválena. Nadto žalobce dodal, že příkaz nebyl vydán v souladu s právními předpisy, neboť dle § 150 odst. 1 věty druhé správního řádu je možné vydat jej jen tehdy, považuje-li správní orgán skutkové zjištění za dostatečné. Tato podmínka však nebyla splněna. Příkaz byl dle žalobce správním orgánem I. stupně vydán účelově, a to zjevně právě jen z toho důvodu, aby došlo k přerušení promlčecí doby.
14. Žalobce se dále domnívá, že správní orgány řádně nerozhodly o jím vznesené námitce podjatosti. Žalobce vznesl námitku proto, že oprávněná úřední osoba byla finančně motivována k tomu, aby vydala rozhodnutí o vině. Správní orgány však s touto námitkou naložily tak, že k ní nepřihlédly s odkazem na § 14 odst. 2 správního řádu. Dle mínění žalobce však správní orgány námitku podjatosti vyhodnotily nesprávně. Žalobce totiž

nedovožoval podjatost úřední osoby z jejího pracovněprávního vztahu k územně samosprávnému celku. V pracovněprávním vztahu úřední osoby žalobce podjatost nespatřuje. Podjatost spatřuje žalobce v tom, že ve veřejné správě existuje motivační systém, jímž jsou úředníci „tlačeni“ k vydávání rozhodnutí o vině. Počet vydaných rozhodnutí o vině dle jeho mínění koreluje s výší nenárokové složky platu, a úřední osoba má tedy osobní finanční zájem na vydání takového rozhodnutí. Důvodnost námitky podjatosti umocňuje dle žalobce fakt, že žádný z úředníků, kteří ve věci rozhodovali, nepopřel, že by byl takto finančně motivován. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu se proto žalobce domnívá, že nepředložením námitky podjatosti služebně nadřízenému úřední osoby byla podstatně porušena ustanovení o řízení před správním orgánem.

15. V dalším žalobním bodu žalobce uvádí, že správní orgán I. stupně v rámci provádění výsledku řádným způsobem nezachytil průběh svědeckých výpovědí, zejména nezachytil otázky pokládané svědkům, a nelze proto přezkoumat, zda jím kladené otázky nebyly sugestivní či kapciózní. Dle žalobce je zřejmé, že některé skutečnosti (zejména obhajobu žalobce) správní orgán I. stupně svědkům předestíral. Správní orgán I. stupně vůbec nezachytil spontánní výpověď svědků, ač k tomu byl povinen. Žalobce proto namítá, že řízení je zatíženo zásadní vadou spočívající v nekorektně vedeném výsledku svědků a řádném nezachycení tohoto výsledku do protokolu o ústním jednání. Skutečnost, že se zmocněnec žalobce, který respektoval doporučení Ministerstva zdravotnictví, nedostavil z epidemiologických důvodů k ústnímu jednání, a nemohl tak klást otázky svědkům sám, nezabývá správní orgán I. stupně povinnosti postupovat zákonně, svědky řádně vyslýchat a zachytit jejich výpovědi do protokolu o ústním jednání. Tvzení správního orgánu I. stupně o tom, že nebylo užito „návodných ani úskočných otázek“, nemá v protokolu o ústním jednání oporu. Takovémuto tvrzení nic nespovídá, neboť kladené otázky nebyly zaznamenány. Tvrzení správního orgánu I. stupně tak nelze přezkoumat. Žalobce souhlasí se správním orgánem I. stupně v tom, že *„forma protokolu o ústním jednání nejde k tíži zákonnosti a správnosti provedeného jednání“*, obsah protokolu však ano. Výpovědi obou svědků se dle žalobce až „okaté“ shodují, svědci měli použít dokonce stejná slova či fráze. Správní orgán I. stupně dle žalobce evidentně nenechal svědky spontánně vypovídat. V některých aspektech byly výpovědi svědků až podezřele podrobné, neboť si svědci s odstupem přibližně dvou let měli vzpomenout např. na to, kolik vzorků krve bylo toho dne uloženo v lednici na policejní služebně. Pokud si svědci s odstupem dvou let na událost pamatovali takto dobře, měl správní orgán I. stupně svědky nechat k události spontánně vypovídat.
16. Konečně žalobce namítá, že správní orgány pochybily, když neprovedly žalobcem navržený důkaz výsledkem jeho manželky paní Mouchové k prokázání jeho tvrzení, že marihuanu užil naposledy tři dny před tím, než se měl dopustit přestupku, a že si před jízdou provedl test na drogy s negativním výsledkem. Správní orgán I. stupně však tomuto tvrzení „neuvěřil“ a z toho důvodu navržený důkaz neprovedl. Žalobce zastává názor, že odmítnutí provedení důkazu svědeckou výpovědí manželky žalobce bylo nezákonné. Správní orgán totiž není oprávněn odmítnout provedení důkazu proto, že „neuvěřil“ určitému tvrzení. Bylo naopak nutné, aby provedl důkaz, kterým žalobce chtěl své tvrzení prokázat. K úvaze správního orgánu I. stupně, že žalobce neprojevil *„dostatečnou (přiměřenou) opatrnost z vlastní zkušenosti, neboť se neponaučil z události z roku 2015“*, kdy si žalobce rovněž měl před jízdou provést samotest, ač byl následně příslušníky Policie České republiky testován na přítomnost THC v krvi s pozitivním výsledkem, žalobce uvedl, že

tehdy nebylo spáchání přestupku prokázáno. K tomu žalobce dodal, že mu není zřejmé, co více mohl učinit, než že vyčkal uplynutí doby, během níž má dle lékařských stanovisek dojít k vymizení THC z organismu, a posléze si ještě udělal drogový test.

17. Ve zbývajících částech písemného podání, v němž je obsažena výše specifikovaná žaloba, vyjadřuje žalobce nesouhlas se zveřejněním svých osobních údajů, jakož i osobních údajů svého zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.
18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyjádřil nesouhlas s názorem, že odpovědnost žalobce za přestupek zanikla ještě předtím, než bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Je totiž nesporné, že příkaz dle § 90 zákona o odpovědnosti za přestupky je rozhodnutím o vině a trestu. K námitce, že správní orgán I. stupně vydal příkaz, aniž by byl skutkový stav zjištěn dostatečně, žalovaný uvedl, že teprve z vyjádření, které správní orgán I. stupně obdržel po vydání příkazu, vyplynula nutnost řízení doplnit o důkazy. K námitce nevyřízení námítky podjatosti žalovaný uvedl, že je nesporné, že žalobce z podjatosti obviňuje celou veřejnou správu a že měl být k dané námitce aplikován § 14 odst. 2 správního řádu. Dle žalovaného je námitka podjatosti ryze účelová. K námitce nezákonnosti svědeckých výpovědí žalovaný uvedl, že z protokolu ze dne 18. 11. 2020 nesporně plyne, že svědkové vypovídali k věci spontánně poté, co jim správní orgán I. stupně kladl dotazy, které nebyly návodné. K tomu žalovaný soudu navrhl, aby byl před soudem výslech zasahující policejní hlídky, tj. prap. M. M. a prap. P. N., zopakován. K námitce neprovedení důkazu výsledkem žalobcovy manželky žalovaný uvedl, že svědectví osoby blízké, která má zájem na výsledku řízení, by zjištěný skutkový stav, tj. pozitivní výsledek testu na návykové látky, nemohl být vyvrácen.

Ústní jednání

19. Ač žalobce výslovně nesouhlasil s rozhodnutím soudu bez jednání, nařízeného jednání se nezúčastnil.
20. Žalovaný při jednání setrval na svém procesním stanovisku.
21. Dokazování soud neprováděl.

Posouzení žalobních bodů

22. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby takto:

Promlčení odpovědnosti za přestupek

23. Žalobce se předně domnívá, že k promlčení jeho odpovědnosti za přestupek došlo uplynutím dne 6. 8. 2020, neboť vydáním příkazu dne 29. 1. 2020 k přerušení běhu promlčecí doby nedošlo.
24. Dle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky „[p]romlčecí doby činí 1 rok.“
25. Dle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky „[p]romlčecí doba se přerušuje
a) oznámením o zahájení řízení o přestupku,
b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným,
c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání;
přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“
26. Mezi stranami je sporné, zda inkriminovaný příkaz představuje rozhodnutí, jímž byl obviněný (žalobce) uznán vinným, tj. zda vydáním příkazu dne 29. 1. 2020 došlo

k přerušení roční promlčecí doby dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky.

27. Názor žalobce, že příkaz vydávaný v průběhu řízení nepředstavuje rozhodnutí, že představuje „kvalitativně jiný úkon“ a je „fakticky bezúčelným úkonem“, nikoliv rozhodnutím, soud nesdílí, neboť příkaz vydávaný dle § 150 správního řádu, jakož i příkaz vydávaný dle § 90 zákona o odpovědnosti za přestupky, správní rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu nepochybně představuje. Dle tohoto ustanovení „[r]ozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách.“ Tuto definici správního rozhodnutí příkaz ze dne 29. 1. 2020, jímž byl žalobce uznán vinným přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu a jímž byly žalobci uloženy správní tresty a povinnost k úhradě nákladů řízení, splňuje.
28. Ostatně názor, že příkaz vydávaný dle obecného ustanovení § 150 správního řízení je formou rozhodnutí ve zkráceném, resp. zjednodušeném správním řízení, vyplývá i z doktríny (srov. např. Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, komentář k § 150 správního řádu). To samé platí nepochybně i pro příkaz vydávaný dle § 90 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dle komentáře k příslušnému ustanovení je takovýto příkaz „zvláštním typem rozhodnutí ve věci, které v obecné rovině zakotvuje § 150 správního řádu“ (srov. Jemelka, L., Vetešník P. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, komentář k § 90 zákona o odpovědnosti za přestupky“).
29. K totožnému závěru došel např. i Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, který na podkladě rozsudku ze dne 28. 12. 2020, č. j. 61 A 9/2020 - 43, formuloval následující právní větu: „Příkaz vydaný podle § 90 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je rozhodnutím, jímž je obviněný uznán vinným ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Dnem jeho vydání (§ 71 odst. 2 správního řádu) se proto promlčecí doba přerušuje a počíná promlčecí doba nová.“ S tímto závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje.
30. V nyní projednávané věci mělo ke spáchání přestupku dojít dne 18. 9. 2018. Roční promlčecí lhůta byla posléze přerušena doručením oznámení o zahájení řízení o přestupku žalobci dne 6. 8. 2019. Tímto přerušením počala plynout promlčecí lhůta nová, která byla přerušena vydáním příkazu dne 29. 1. 2020, tj. vydáním rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným. Opětovně tímto okamžikem počala běžet nová promlčecí lhůta, která byla přerušena vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 13. 1. 2021, od kdy začala běžet další roční promlčecí lhůta. Pravomocně pak bylo o žalobcově vině rozhodnuto napadeným rozhodnutím, které bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 25. 5. 2021. Roční promlčecí lhůta tedy byla pokaždé zachována a současně byla splněna i podmínka dle § 32 odst. 3 části před středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterého platí, že „[b]yla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání.“ Žalobní bod je proto nedůvodný.
31. Co se týče související námitky, že příkaz nebyl vydán v souladu s právními předpisy, neboť ten je možné vydat jen tehdy, považuje-li správní orgán skutkové zjištění za dostatečné, uvádí soud, že příkaz ze dne 29. 1. 2020 byl zrušen podáním odporu, a toto rozhodnutí jako takové tedy tímto projevem vůle žalobce přestalo existovat. V tomto soudním řízení

však soud přezkoumává napadené rozhodnutí společně s rozhodnutím prvostupňovým, nikoliv však předchozí rozhodnutí o vině (byť vydané v tomtéž správním řízení), které bylo podáním odporu zrušeno. Nadto soud uvádí, že – jak uvedl sám žalobce – správní orgán může vydat příkaz tehdy, považuje-li skutkové zjištění za dostatečné. Za situace, kdy správní orgán I. stupně disponoval oznámením od policejního orgánu o podezření, že žalobce řídil pod vlivem návykové látky, a znaleckým posudkem, z něhož se podává, že řidičské schopnosti žalobce byly v době řízení vozidla v důsledku aplikace návykové látky negativně ovlivněny, a kdy současně byl žalobce (resp. jeho zmocněnec) až do okamžiku vydání příkazu zcela pasivní a nevznesl jedinou námitku (k věci se zmocněnec žalobce vyjádřil poprvé po vydání příkazu dne 5. 2. 2020), má soud postup správního orgánu I. stupně, který vyhodnotil, že skutková zjištění jsou dostatečná, a který vydal ve věci příkaz, za zcela opodstatněný. Ani tato námitka není důvodná.

Nevyřízení námítky podjatosti

32. Žalobce se dále domnívá, že správní orgán I. stupně pochybil tehdy, když námitku, že jsou úřední osoby podjaté z důvodu finanční motivace vydávat rozhodnutí o vině, nepředložil k rozhodnutí služebně nadřízenému úřední osoby. Dle žalobce správní orgán I. stupně chybně vyhodnotil, že žalobce v řízení namítal systémovou podjatost dle § 14 odst. 2 správního řádu.
33. Soud žalobci přisvědčuje v tom, že se správní orgán I. stupně v daném případě chybně odkázal na § 14 odst. 2 správního řádu, neboť žalobce v podstatě namítal, že příslušné úřední osoby jsou na vydání rozhodnutí o vině osobně hmotně zainteresovány, tj. že existuje vnitřní psychický stav těchto úředních osob, který je v rozhodování o přestupcích činí osobami nikoliv nestrannými, tj. osobami majícími vlastní zájem na tom, aby takováto řízení byla zakončena uložením peněžité sankce. Naproti tomu podstatou systémové podjatosti je nikoli vnitřní vztah úředníka k věci, ale existence vnějších faktorů, které by potenciálně mohly rozhodování úředníka ovlivnit. O námitku systémové podjatosti, kdy jsou vyjádřeny pochybnosti o nestrannosti úředníka pouze na základě jeho zaměstnaneckého či služebního vztahu, se tak v tomto případě nejedná. Přesto je soud názoru, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud námitku podjatosti úředních osob nepostoupil k vyřízení.
34. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018 - 83, dovodil, že postup, kdy o námitce podjatosti rozhoduje usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (srov. § 14 odst. 3 správního řádu), musí být vyvolán v případě, že vznesená námitka podjatosti splňuje následující podmínky: z její formulace vyplývá, že se jedná o námitku podjatosti úředních osob či osoby, je alespoň rámcově odůvodněná a její důvody nejsou zjevně nesrozumitelné či nesmyslné.
35. Soud je názoru, že v nyní projednávané věci formuloval žalobce ve vztahu k úředníkům správního orgánu I. stupně a žalovaného takové námitky podjatosti, které byly zjevně obstrukčního charakteru, a neměly tak potenciál postup předvídaný § 14 odst. 3 správního řádu vyvolat. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl pouze zcela obecné informace o tom, že „je obecně známo“, že se odměny úředníků odvíjejí podle toho, jak tito úředníci rozhodují a že dosud nebyl žádný úřad ochoten předložit důkazy proti obvinění, že své úředníky motivuje odměnami k tomu, aby vydávali rozhodnutí o vině. Nepředložil ale žádné konkrétní důkazy, které by se vztahovaly k rozhodovací činnosti a motivaci úředníků působících u správního orgánu I. stupně, potažmo u žalovaného. Namísto toho

ve svých vyjádřeních odkázal na internetový článek o vyplácení premií finanční správou či na internetové veřejné fórum, kde má být údajně odměňování úředníků diskutováno. Své tvrzení o tom, že úřední osoby mají být finančně motivovány k rozhodování o vině účastníků řízení o přestupku, žalobce žádným seriózním způsobem nedoplnil ani v podané žalobě. Námitka podjatosti tak zůstala v rovině nepotvrzených spekulací. Tomuto závěru rovněž přispěla i již obecně známa skutečnost, že strategií osoby, jež byla žalobcovým zmocněncem v řízení o přestupku a jež je soudu (a ostatně nepochybně i správním orgánům) dobře známa z vlastní rozhodovací činnosti, jsou velice často pouze obstrukční taktiky, zneužívání právních institutů, a nikoliv reálné domáhání se svých zákonných práv (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 - 30).

36. Nadto soud poznamenává, že Nejvyšší správní soud se již v rozsudku ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 - 32, bod 18, vyjádřil k námitce podjatosti odůvodněné finanční motivací, a to tak, že ji označil za absurdní. Žalobní bod je tedy nedůvodný. Vznesená námitka podjatosti byla na první pohled nedůvodná, a nemohla tedy postup předpokládaný v § 14 odst. 3 správního řádu vyvolat.

Nezákonnost svědeckých výpovědí

37. Žalobce se dále domnívá, že svědecké výpovědi jsou nezákonné, neboť z protokolu o ústním jednání není zřejmé, zda správní orgán I. stupně nepoužil při výslechu návodných (sugestivních), či dokonce úskočných (kapciózních) otázek.
38. Soud žalobci přisvědčuje, že protokol o ústním jednání ze dne 18. 11. 2020, jehož součástí je i protokolace výpovědi svědka prap. M. a protokolace výpovědi svědka pprap. N., vykazuje deficity, které žalobce namítá, tedy že v protokolu nejsou zaznamenány otázky, které správní orgán I. stupně svědkům kladl. Pokud svědci před správním orgánem I. stupně vypovídali na základě kladených otázek, měly být v protokolu zaznamenány i tyto dotazy, aby mohlo být zpětně přezkoumáno, zda forma kladených otázek svědkům byla v souladu s právem žalobce na spravedlivý proces. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 3 As 80/2013 - 18, „*Obecné principy důkazní teorie nepochybně zakazují klást svědkům kapciózní otázky (operující se skutečnostmi, které mají být teprve zjištěny svědeckou výpovědí) a otázky sugestivní (navádějící k výpovědi, kterou si vyslychající přeje získat)*“. Rovněž v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 86/2007 - 107, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*[p]rovádí-li správní orgán výslech svědka, sepíše o jeho výpovědi protokol, přičemž výslech by měl být veden tak, že v jeho úvodu svědek sám vylíčí vše, co je mu známo o předmětu výslechu, a teprve poté odpovídá na položené otázky. Je nezbytné poukázat na všeobecně uznávaný procesní princip, že nejsou přípustné kapciózní nebo sugestivní otázky*“.
39. Z protokolu o ústním jednání ze dne 18. 11. 2020 plyne, že svědci byli správním orgánem I. stupně obeznámeni s tím, k jaké události mají vypovídat. Protože údajně nebyli schopni „volně vypovídat“, požádali správní orgán I. stupně o kladení otázek. Z obsahu výpovědi obou svědků lze seznat, že správní orgán I. stupně své dotazy formuloval pod vlivem vyjádření, které obdržel dne 5. 2. 2020 od zmocněnce žalobce a v němž žalobce namítal mj. podjatost obou policistů a neodborné zacházení (a možná i záměrnou manipulaci) se vzorkem jeho krevního séra. Správní orgán I. stupně tedy chtěl zjistit, jaký postoj k žalobcovým námitkám zaujímají svědci. Oba svědci shodně vypověděli, že osobu žalobce neznají a že se mu neposmívali pro stav jeho vozidla. Popřeli též, že by ho měli označovat

za „feťáka“. Z výpovědí svědků, kteří žalobcovy tvrzení o jejich podjatosti a o jejich nevhodných poznámkách směrem k žalobci shodně odmítli, je zřejmé, jakým stylem byly tyto výsledky vedeny. Správní orgán I. stupně zjevně tlumočil svědkům obsah vyjádření žalobce a ptal se, zda jsou tvrzení v tomto vyjádření obsažená pravdivá. Lze se tak domnívat, že otázka kladená správním orgánem I. stupně zněla např. *„Je pravdou, že jste se posmívali vozidlu obviněného a že jste o obviněném hovořili jako o feťákovi?“* Takováto otázka však žalobce žádným způsobem nenavádí k uvedení záporné odpovědi, ba spíše naopak. Ostatně stěží si lze vůbec představit, jakým způsobem by tato otázka měla být formulována tak, aby svědky naváděla k negativní odpovědi. Co se týče další části výpovědí, kde svědci popisují postup od okamžiku odběru krve do zkumavek k jejich označení, zapečetění a uskladnění v lednici na policejní stanici, je zřejmé, že správní orgán I. stupně svými otázkami reagoval na výpověď žalobce, že se vzorkem krve bylo neodborně zacházeno, že vzorky krve mohly být zaměněny, potažmo že do vzorku krve byla možná látka THC přidána dodatečně. V této části vypověděli oba svědci poměrně podrobně, jak se zkumavkami, které jim vydalo zdravotnické zařízení, nakládali. S obtížemi si lze přitom představit, že by správní orgán I. stupně svědky na uvedená tvrzení vztahující se k postupu po odběru krve nějakým způsobem naváděl. Byť se lze skutečně podívat nad tím, že si svědek prap. M. s více než dvouletým odstupem vybavil, že v inkriminovaný den byl odebrán pouze jediný vzorek krve, dovede si soud představit, že tomu tak mohlo být jak z důvodů četnosti takových případů (nebo četnosti případů, kdy je naopak vzorků více), nebo i proto, že si svědek (v rámci předvolání k výsledku seznámený se jménem obviněného žalobce) „osvěžil“ paměť z interních záznamů, ačkoliv i tak uvedl, že není k věci schopen sám „volně“ vypovídat a požádal o kladení dotazů. Ani jedna z variant by však nezakládala nezákonnost či nevěrohodnost jeho výsledku a nesvědčí o podávání návodných otázek.

40. Soud je však názoru, že i kdyby byla v rámci dokazování vznesena správním orgánem I. stupně nějaká otázka, která by vykazovala znaky otázky návodné, nezakládalo by to automaticky vadu mající vliv na zákonnost správních rozhodnutí. Soud neměl (stejně jako správní orgány) důvod neuvěřit svědkům, že žalobce osobně neznají či že by se k němu v rámci silniční kontroly měly chovat hrubým způsobem. Současně tak soud uvěřil i tvrzení, že ze strany svědků nedošlo k záměrné manipulaci se vzorkem žalobcovy krve, tj. že by snad mohla být látka THC do vzorku aplikována dodatečně. Svědek prap. N. k tomuto tvrzení uvedl, že nevidí důvod, proč by to měl někdo od policie dělat, a za výmluvnou soud považuje též jeho poznámku, že mu to přijde *„jako sci-fi“*. Ani tvrzení prap. M., že inkriminovaného dne byl policejním orgánem odebrán jediný vzorek krve a že k záměně s jiným vzorkem nemohlo dojít, neměl soud důvod neuvěřit. Stejně tak není dle soudu důvod k pochybnostem, že se zkumavkami, v nichž byl vzorek krve obsažen, bylo nakládáno neodborně. Ostatně úvaha, že se nesprávné skladování vzorku krve mohlo projevit ve výsledcích toxikologického rozboru (tj. že mělo množství látky THC ve vzorku krve v důsledku údajně neodborné manipulace vzrůst), se soudu zdá být absurdní. I kdyby některá z kladených otázek byla sugestivní, má soud za to, že se to ve významu sdělení obou svědků žádným zásadním způsobem neprojevilo. Skutečnost, že protokolace výpovědí obou svědků je v některých pasážích shodná, sice napovídá tomu, že výpovědi svědků nebyly zaznamenány v autentické podobě, ale ani to neznamená, že správní orgán I. stupně, respektive protokolující úřední osoba snad do protokolu zanesla cokoliv, co by bylo s výpověďmi svědků rozporné. Ostatně na znamení souhlasu s obsahem protokolu oba svědci připojili na uvedenou listinu svůj podpis. Navíc šlo o policisty, tedy osoby,

kteře jistě mají s podobnými procesními úkony mnohočetné zkušenosti a ani méně vhodné vedení výslechu by je nemělo znejistit a ovlivnit natolik, aby odsouhlasily a svým podpisem potvrdili obsah výpovědi, který by neodpovídal realitě.

41. Soud považuje žalobní bod za nedůvodný, k čemuž dospěl i s ohledem na zjevně obstrukční povahu námitek, které žalobce prostřednictvím svého zmocněnce v průběhu správního řízení vznesl. Součástí správního spisu je totiž mj. vyjádření, které žalobce prostřednictvím téhož zmocněnce učinil v jiné přestupkové věci a které si správní orgán I. stupně vyžádal od Městského úřadu Turnov. Ten rovněž svým rozhodnutím ze dne 15. 2. 2016 (byť později – v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – zrušeným Krajským úřadem Libereckého kraje) shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť dne 29. 8. 2015 měl žalobce řídit motorové vozidlo taktéž pod vlivem návykové látky THC. Ze žalobcovy podání, které Městský úřad Turnov správnímu orgánu I. stupně v rámci poskytnutí součinnosti doručil, plyne, že i tehdy měli zasahující policisté vůči žalobci vystupovat „značně nepřátelsky“ a že se o žalobci měli vyjadřovat jako o „feťákoví“. Rovněž v uvedeném vyjádření z února 2016 žalobce prostřednictvím svého zmocněnce argumentoval, že je možné, „že policisté do krevního vzorku dodali návykové látky uměle, tedy dodatečně.“ Je tedy zjevné, že žalobcovy argumentace v nyní projednávaném případě je s určitými změnami v základě stejná jako ve věci odkazované. S ohledem na shodné námítky v obou věcech je soud přesvědčen o pouhé žalobcově fabulaci a smyšlení uvedených tvrzení, neboť sotva si lze představit, že v obou případech byl žalobce příslušníky různých policejních hlídek častován týmiž nadávkami či že v obou případech mělo dojít k záměrné manipulaci se vzorkem žalobcovy krve.
42. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že nedostatky protokolu o ústním jednání, z něhož nelze spolehlivým způsobem zjistit, zda svědkům nebyly kladeny otázky, které nepřipouští obecné principy důkazní teorie, nepředstavují takové vady, které by měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Návrhu žalovaného na provedení důkazu výslechem svědků soud nevyhověl, neboť jej má s ohledem na výše uvedené za nadbytečný.

Neprovedení důkazu navrženého žalobcem

43. Konečně žalobce namítá, že správní orgány pochybily, když neprovedly důkaz jím navržený, tedy důkaz výslechem jeho manželky, která měla potvrdit, že žalobce konzumoval bábovku, v níž byla obsažena marihuana, naposledy celé 3 dny předtím, než byl policejní hlídkou kontrolován. Dle žalobce měla svědkyně potvrdit rovněž to, že si před absolvováním jízdy provedl test na přítomnost drog, jehož výsledek vyzněl negativně. Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí k návrhu žalobce na provedení důkazu výslechem paní Mouchové uvedl, že jej neakceptoval, protože tvrzení žalobce, že užil návykovou látku výjimečně pouze dne 15. 9. 2018 a že si provedl orientační test na drogy před jízdou, neuvěřil, a to s ohledem „k celkové koncepci vyjádření a námitek obviněného, který z pohledu správního orgánu zaujal pozici střelce střílejícího naslepo různými směry doufaje, že zasáhne některý z náhodných cílů, kdy všemožně napadá vše (věrohodnost úředních osob, znalce, znalecké zkoumání atp.), čím by bylo možno zpochybnit jeho jednání“, a rovněž s přihlédnutím k „neoddiskutovatelné totožnosti s námitkami uplatněnými v jiné přestupkové věci řešené Městským úřadem Turnov.“
44. Správní orgán I. stupně, jehož závěry byly potvrzeny napadeným rozhodnutím, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dále uvedl, že dospěl k závěru, že se žalobce

přestupku dopustil nedbalostně ve formě nedbalosti vědomé: „Obviněný, ač věděl, že určitou dobu před jízdou užil návykové látky, kdy ojedinělost užití návykové látky, resp. jím tvrzené časové období nejvýše 1krát za rok, byla vyloučena znaleckým posudkem, podle něhož by u rekreačního uživatele psychoaktivní látku s ohledem na dobu nebylo možné detekovat, se jal řídit motorové vozidlo, přičemž bez přiměřených důvodů spoléhal, že v danou dobu již nebude pod vlivem návykové látky, kdy správní orgán neuvěřil účelovému tvrzení obviněného o provedení orientačního vyšetření před zahájením řízení vozidla. I kdyby k tomuto tvrzení správní orgán měl uvěřit, pak ze strany obviněného nebyla projevována dostatečná (přiměřená) opatrnost z vlastní zkušenosti, neboť obviněný se neponaučil z události roku 2015, kdy taktéž si měl před jízdou provést orientační test na tytéž návykové látky, který vyzněl negativně, následně však provedený test příslušníky Policie České republiky a hlavně toxikologické vyšetření prokázalo přítomnost psychoaktivní látky Δ^9 -tetrahydrokanabinolu, a to přibližně po stejné době od intoxikace návykovou látkou.“

45. Soud dospěl k závěru, že správní orgány v tomto konkrétním případě nepochybily, když provedení výslechu žalobcovy manželky odmítly. Znalec ve znaleckém posudku uvedl mj., že u rekreačních uživatelů marihuany se doba zachytitelnosti původní (farmakologicky aktivní) formy THC pohybuje do 3 hodin po poslední aplikaci. Naproti tomu u uživatelů chronických tato doba vzrůstá někdy i nad 24 hodin po poslední aplikaci. Uvedené závěry nezpochybňuje ani sám žalobce, který sám ve svých vyjádřeních v řízení o přestupku uvedl, že „je obecně známo a vědecky prokázáno, že ovlivnění z užití marihuany vyprchá nejpozději do 24 hodin (prakticky však po standardním spánku), a je tedy nemyslitelné, aby ovlivnění stále trvalo ještě více jak 3 dny od užití“, a který k těmto vyjádřením připojil odborný článek o vstřebávání látky THC lidským organismem, z něhož vyplývá v podstatě totéž, co uvedl znalec. Žalobce o sobě v průběhu správního řízení též tvrdil, že je uživatelem marihuany rekreačním, neboť si dá marihuanovou bábovku maximálně jednou za rok. Učinit tak měl právě dne 15. 9. 2018 „na návštěvě u svého starého kamaráda“, který mu bábovku nabídl. Nabídku žalobce dle svých slov neodmítl a dal si jeden kousek. Tři dny nato byl žalobce kontrolován policejní hlídkou při řízení motorového vozidla, přičemž byl stále uvedenou návykovou látkou negativně ovlivněn.
46. Soud je názoru, že i kdyby správní orgány žalobcovu manželku vyslechly a i kdyby tato potencionální svědkyně vypověděla, že žalobce celé 3 dny před řízením vozidla marihuanu neužil, nejednalo by se o svědectví mající potenciál zpochybnit vědecky prokázané závěry o metabolizaci THC organismem člověka, na kterých se ostatně žalobce se znalce, na jehož závěrech bylo rozhodnutí o vině vystaveno, shoduje. I pokud soud odhlédne od samotné skutečnosti, že paní Mouchová je osobou žalobci blízkou (což by samo o sobě mohlo její výpověď činit omezeně důvěryhodnou), přesto by případné potvrzení žalobcem uvedených skutečností ve světle poznatků ustanoveného znalce napovídalo tomu, že svědkyně uvádí informace nepravdivé, a to třeba i nikoliv nutně vědomě. V okamžik policejní kontroly byl navíc žalobce ve vozidle sám, tj. nikoliv v přítomnosti své manželky. I kdyby tato osoba před správními orgány vypověděla, že si žalobce skutečně před samotnou jízdou provedl test na drogy s negativním výsledkem, již jen stěží by paní Mouchová mohla správním orgánům dosvědčit také to, že žalobce marihuanu neužil poté, co bez jejího doprovodu započal svoji jízdu (což je jistě jedna z možných interpretací výsledku znaleckého zkoumání). Lze si ostatně představit, že žalobce marihuanu (ať už ve formě tzv. „jointu“ či ve formě koláčků, bábovky či jiných pokrmů) užil přímo při řízení nebo např. během přestávky v řízení, čemuž již však nebyla žalobcova manželka přítomna.

Případná výpověď žalobcovy manželky tak nebyla zásadní, neboť její vypovídací hodnota je omezená.

47. Nadto soud i na tomto místě připomíná, že rovněž v řízení o přestupku, který se měl stát dne 29. 8. 2015 a který projednával Městský úřad Turnov, žalobce uváděl, že řídil více než 52 hodin poté, co marihuanu užil, a že si před započítáním jízdy rovněž provedl test na přítomnost THC v jeho organismu s negativním výsledkem. I v odkazovaném případě žalobce tvrdil, že jeho tvrzení může dosvědčit jeho manželka paní Mouchová. Jak již soud uvedl výše, skutečnost, že žalobce prostřednictvím svého zmocněnce adresoval oběma správním orgánům (tj. Městskému úřadu Turnov i správnímu orgánu I. stupně) vyjádření s téměř totožnými námitkami, napovídá pouhé žalobcově fabulaci.
48. Přestože rozhodnutí Městského úřadu Turnov, jímž byl žalobce v jiné věci shledán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, bylo v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 5. 2018, č. j. 28 A 19/2016 - 33, zrušeno, skutečnost, že žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem THC, uvedený soud nezpochybnil. Naopak uvedl, že „[j]e tedy nepochybné, že [žalobce] věděl, že svým jednáním (řízením vozidla pod vlivem návykové látky) může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (...) Věděl totiž, že v době ne zcela vzdáleně předcházející době, kdy vozidlo řídil, užil návykovou látku“ (srov. bod 51 uvedeného rozsudku). Soud proto dodává, že i kdyby snad byla žalobcova vyjádření pravdivá, tedy i kdyby inkriminovanou návykovou látku užil celé tři dny před řízením motorového vozidla a před započítáním jízdy si provedl test na drogy s negativním výsledkem, nic by to neměnilo na faktu, že se skutku dopustil zaviněně ve formě vědomé nedbalosti, a tedy že spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Jak soud uvedl shora, žalobce se již v minulosti se stejným problémem (tj. navzdory údajně negativnímu samotestu po požití marihuany s delším časovým odstupem byl policejní hlídkou následně testován pozitivně) potýkal. Vzhledem k takovým zkušenostem s délkou doby odbourávání THC v jeho organismu a se „spolehlivostí“ samotestů na drogy si žalobce ani tři dny po požití marihuany a po negativním výsledku nemohl být jistý, že skutečně bude jeho jízda motorovým vozidlem bez rizika ovlivnění návykovou látkou. Věděl tedy, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zákonem chráněný zájem na bezpečnosti silničního provozu, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí [srov. § 15 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích]. I proto by tedy byl výslech manželky žalobce nadbytečný.
49. S ohledem na výše uvedené není ani tento žalobní bod důvodný.

Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

50. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že není tato argumentace směřována zdejšímu soudu, soud se jí nezabýval.
51. Jelikož se však podobný nesouhlas objevuje v žalobách zástupce žalobce pravidelně, a to jindy ve značném (meritu věci zcela nepřiměřeném) rozsahu textu, kvituje soud stručnost, se kterou byl zástupce žalobce tentokrát schopen své stanovisko vyjádřit. S ohledem na ekonomii řízení a především rovněž ekologický aspekt tisku podání do soudních spisů soud na zástupce žalobce apeluje, aby se tohoto zdrženlivého přístupu argumentaci, které ve skutečnosti není vůbec zdejšímu soudu adresována, držel i nadále.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

52. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
53. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2022

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
samosoudce